

HAJÓS Eszter

Kődob

Ingrid Stenlund: *Det Skulle Vara Ni* (2013)

A köveket dobálta a szívembe, és nézte a köröket, ahogy maga köré kört rajzol az elmerülő kő, én pedig nem mondtam és nem mondok semmit, talán kuss is a nevem, nem emlékszem, mit írt a kártyára, amit aztán a hátamra tűztek.

Levettem volna a bőröm, de nagyon szorosra húzták, jól összevarrták, semmit sem lehet, viselni, el, talán elmenekülök valahol egy nyitva hagyott ablakon, odakint a madarakra bízom a csöndet, ők kapták, nem én.

Láttam a szemében az elmerülő köveket, hogy a saját szemébe dobálja őket, még ő sem tudja, meg hogy az enyémbe is, mert az ő szemét ő az enyémbe találja, és láthatja a szemében a köveket, amint elmerülnek, nem merülnek el.

De nem látja, hogy látja, és a madarak sem hallják, hogy hallok őket, hogy megint ég lett és megint madár, amikor nincs faünnep, nincs földkenyér, csak belül valahogy nem hullámszik még a felszín, nem a homok.

Kőszaporítás, köszülés, nézi, hogyan merülök el a szemében, hogyan merül el a sok kő a kútban, amikor nincs víz, csak víz nincs, ezért kellett akkor óvatlanul odaadnom a kezem annak az ollósnak, levágja az ujjaimat.

De csak a levegőt tudta elválni, fekete kis kockákra szabta, szabadságából amennyire tellett, de talán inkább csak rosszabbik indulatából, mert közben elfelejtette, mi van azokkal a kövekkel, amik a szívre mennek.

Köhögött és leejtette az ollót az égre, ahonnan aztán már csak az Isten, de az Isten nem, a tű hegyébe pont beleillik, mint a cérna, csak nem lehetne megvarrni vele semmit, ez nem baj, megyek a kezem után, beülünk a felhőzöbe felhőzni.

Issza a szememet, azért kell bele a kő, édes legyen, s ne keserű, közben megáll a levegő és kis fekete kockákra zuhan, megállnak a kövek, és leesnek az égre. És nem lehet, nincs módszer, összekeveredtek, kész.

Válogatom a szilánkokat, keresem a szívem és keresem a szemem, mivel kell ezentúl ézenem és látnom, mivel, főleg így, hogy akkor ezentúl nincs különbség, a madarakat pedig hiába engedem föl, ha eltévednek az égen.

A felhőben azok a nyitott ablakok, melyek már csaknem tükrök, de kőhullás van, újra kő, pedig a kő csak a víz alatt ül, és ha levegőt vesz, nem magától fél, fél benne a félelem, amíg ki nem vágják a gyökerét, de hol vannak az ollók.

Mert az ollós nagyon megbántotta az Istent, és az Isten nem szereti, ha nem értik az ollót, ha visszaélnék az ollóval, a kővel, hogy semminek nem lehet az egét látni, botladozom a lábnyomokban.

Aztán azon a nyitva hagyott tükrön fogok végül, mielőtt utolérnek a kövek, és talán megtalálom közben a hátamon a kártyát, tudjam legalább, milyen színűre lett festve a szempillám, amikor végül elvitted a kezem.

És hogy akkor miért kellett homokot homokhoz varrni, mire való az a köntös, amit a levegőből varrsz, mire való a szívemen a kő, de Istent megbántotta az olló, papírba fogja csomagolni, vagy kőbe, és akkor megmenekülünk mind, de én nem mondhatok semmit.

«Nem tettem semmi rosszat érted.»

2015. 10. 09. 13: 56: 21

Úrasztali terítő - részlet
Ltsz.: F.1932.1. - sarokminta

Tisztára írt papír

Thy Catafalque: Alföldi kozmosz

Úszik a kő meg a papír a vízen, az olló volt a felbujtó, de az nem úszik, az ollók nem úsznak jól, szóval a kő meg a papír a vízen, igazából szép ez, szépen tudnak úszni a vízen, addig, ameddig a víz úszik, aztán meg nem úsznak onnantól sehogy se, legfeljebb lefelé, de hát milyen repülés a zuhanás.

Hogy valaki este vissza szokta tenni a csillagokat az égre, ki érti, mikor jók a csillagok a földön is, a vízen, a szemekben, amik egymásra néznek, már ha az csillag, vagy hogy azok szemek, igazából az olló úszik csak jól, s most mégis a kő meg a papír, ki érti, mire jó ez.

És hogy az a gyerek, aki azon a kövön ül és hallgat, az mit csinál, mit ráogat, mert valami a szájában van, beletette, furcsa, tegnap még annak a padlásnak az ablakából dobálta az égboltot a hideg vízzel, hátha megfázik és tüsszent, na az lesz a muris, de az a hülye égbolt valahogy mindig túl messze van.

Úszik a víz, beleáll a kő meg a papír, vágják a víz közepét ketté, a gyerek meg közben ráogatja azt, amit a szájába vett, érdekes, tegnap talán csillagot fogott, attól világít a tenyere, az ujjainak a hegye, beleragadt az ujjá a csillagba, az ujjába a csillag, és most csöpög.

Kicsöpög az ujjából a csillag és akkor csend lesz, nagyon hosszasan csend, addig el lehet rágszálni egy egészen felborzolt cserjét is, de ki akarja a fogát a száakra vetni, ki, inkább az olló két fájdalmas szárában a feszülés, majdhogynem életadás, de végső soron csak valami megszáradt hal félbemaradó levegővétele.

Mennyibe kerül egy kőnek a lelke?

Ül az a kő az alatt a hülye gyerek alatt, aki ráült, hogy most aztán majd jól bosszút áll a kék mennyezeten, amit a felnőttek égneek neveznek, de a gyertya ég, hát mindenki tudja, szóval a gyerek ráogatja a porcsint, hülye vastag levele van, de nem köpi ki, már az övé, jól megemészti és kiszarja.

Bizony ez lesz, surrog a papír a vízesésben, meg olvad, milyen vacak egy anyag, semmire se nem jó, főleg nem erre, akkor meg miért kell a gyerekeknek papírhajót hajtogatni, hát ez lesz, megfulladnak a hajók összevissza, inkább kőhajót kellene, de a kő meg nem hajlik.

De bizony hajlik, majd ő megmutatja, szóval leáll a körül és megmutatja az égneek, hogy bizony hajlik a kő, olyan csuda kis hajó lesz belőle, na, de ha tényleg nem hajlik, akkor tényleg nem, szóval akkor legyen az olló, hajót hajtogat belőle, na, olyat, hogy csak úgy sikít majd a szél, annyira fogja tépni.

Na de hát ha nem hajlik az olló, legfeljebb csak el lehet törni ott, ahol vékony, de nem vékony eléggé sehol se, akkor meg mit lehet, semmit, nem hogy ollóhajót, pedig az aztán tudna vágni, jól szétzuhanna a víz meg az égbolt, kettévágott halak és felhők úsznának a fájdalomban.

Mert a fájdalom az bizony tér, járt is már ott, de nagyon hideg volt a talpnak, ki kellett sietni onnan, és visszaszerezni a cipőjét, amit ilyenkor mindenkitől elvesznek, de hogy hová

teszik, azt persze senki sem mondja, így igazán könnyen meg lehet találni a sokmillió helyen, úgy, hogy a fájdalomra ne tévedjen véletlen újra.

Közben zuhan a papír és zuhan a kő, meg hogy éjjelente lefújogatják a fákról a lombot, ősz legyen végre, mert azok az emberek nem szeretik a nyarat, lefújják a lefújógépeikkel, amíg alszunk, aztán keressük, hol vannak a lombok, de sehol se.

A földön nincs lomb, a fán nincs avar.

Valamiért el van ez rendezve úgy, ahogy el van, az a hülye porcsin meg elfogyott végre, szóval lehet akkor mást, mondjuk mezei katáng vagy erdei mályva, azok szépek eléggé, hogy na akkor a kék mennyezet jól meglássa, igenis megbosszulja, mert minden szépet megeszik és annyi.

Milyen könnyen tönkre lehet tenni a dolgokat, csak enni kell és tenni a dolgot, aztán már kész is, csak az a baj, nem lehet megenni mindent, a papírhajók meg fölröpülnek a vízből, mert elégük van, ki a fene akar elázni, úgy nem lehet úszni, márpedig a vízen épp úszni kell, hát mit, a gyerek pedig közben na mit csinál.

Majd amikor tél lesz, dobálja a jégcsapokat az égre, áll az ablakban és onnan, és akkor majd tuti megfázik az égbolt, összevissza tüsszög, minden, de még nincs tél, még porcsin van meg lombok, ha nem is túl sok, ahhoz elég, hogy az égboltnak levegőt adjon, a kis hamis.

De a vizek mind visszaestek a földre, csillag lett, meg szemben a csillag, ami víz, ami csillag, akkor meg vissza fog a jég is, és na ki fázik meg akkor, ki, a kő meg elsüllyed, belefullad a vízbe, legalább ez, csak az a félelem ne lenne, hogy véletlenül egy félbe vágott hal fele egy felhőével egyesül s fordítva is, persze, mik lesznek abból.

Meg hová úsznak haza.

A cipőjét kellene megkeresni, mert hogy megint nincs meg, tehát ez akkor megint a fájdalom, csak tudná, miért ide kerül, amikor eltéved, mindig, de nem baj, jó sok fű nő itt, arra pedig nem szabad gondolni, minden halálból élet lesz újra, s akkor hiába, hazatalál minden.

Az olló meg végül csak keresztülúszik a vízen és keresztülvág mindent, az ég magát félbevágva látja és nem tudja, hogy amit lát, az más, mint ami van, hát eső lesz, leesik a víz arra a gyerekre, aki azon a kövön ül és hallgat addig, amíg haza nem megy, a cipőjéért, mondjuk, mielőtt megfázik és tüsszent.

Megöszülnek a fák, és a lehullott lomb nem talál többé az égre haza, mert nem az égen lakik, hanem a földön ezentúl, a gyerek meg úszik a meleg vízben és nem akarja, hogy elfelejtse az úszást, micsoda felelőtlen pazarlás, elfelejtteni és újratanulni.

2015. 11. 06. 11: 55: 04